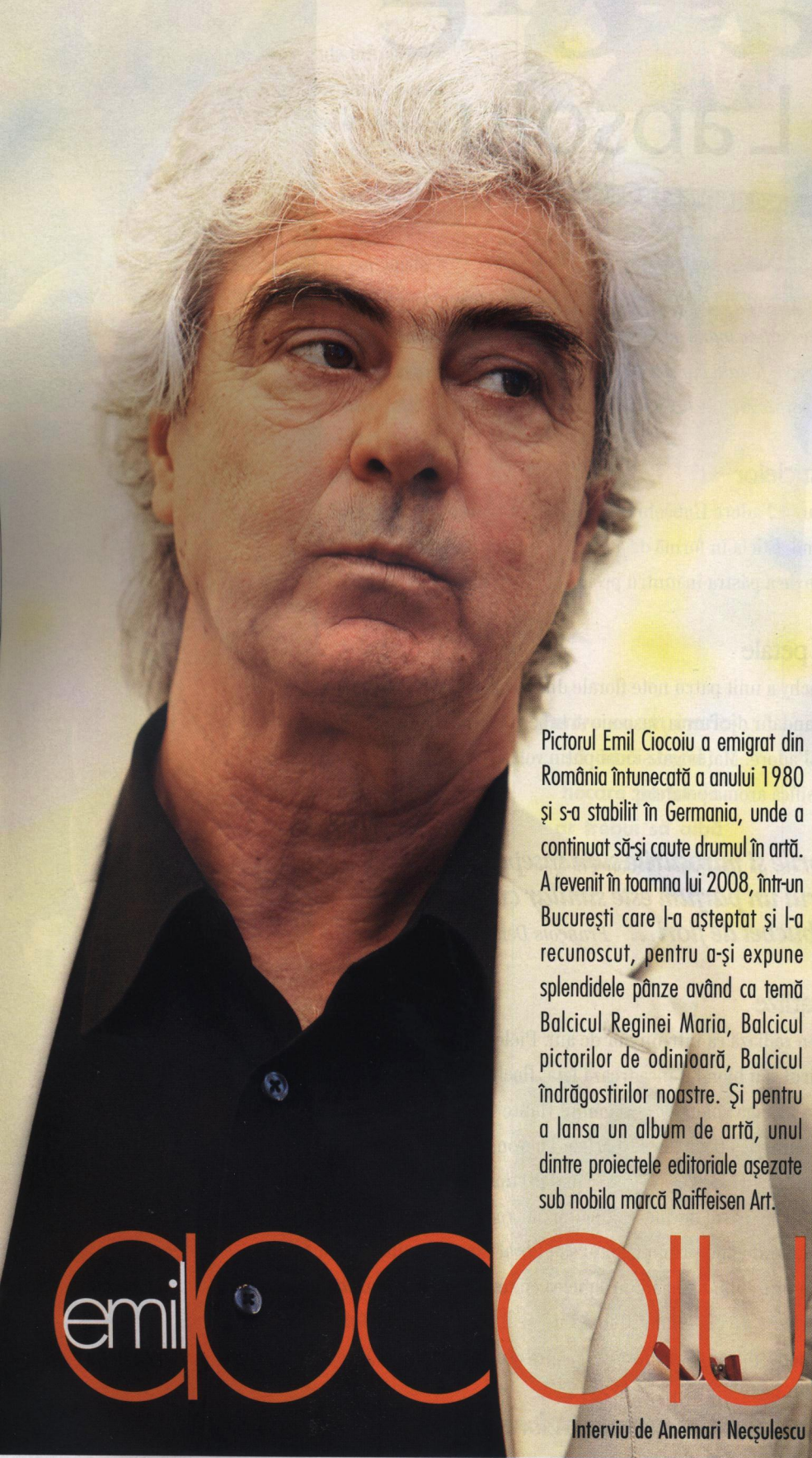

Pictorul Balcicului iubit

Pictorul Emil Ciocoiu a emigrat din România întunecată a anului 1980 și s-a stabilit în Germania, unde a continuat să-și caute drumul în artă. A revenit în toamna lui 2008, într-un București care l-a așteptat și l-a recunoscut, pentru a-și expune splendidele pânze având ca temă Balcicul Reginei Maria, Balcicul pictorilor de odinioară, Balcicul îndrăgostirilor noastre. Și pentru a lansa un album de artă, unul dintre proiectele editoriale așezate sub nobila marcă Raiffeisen Art.

Tango: Când ați simțit că ați găsit propriul limbaj de exprimare în pictură?

Emil Ciocoiu: Pot marca anul 1983 ca an al momentului de revelație, de găsim a verticalei către creatorul meu, către Dumnezeu.

Tango: Cum v-a primit Bucureștiul la prima întoarcere?

E. C.: După 16 ani de la despărțirea de România, în 1996 am fost invitat să expun la Muzeul Național de Artă din București. Expoziția retrospectivă a cuprins un număr de 120 de lucrări de mari dimensiuni din diverse colecții și muzee, din țară și din străinătate. A fost emoționant să constat atât interesul, cât și căldura primite din partea publicului, a criticii și a iubitorilor de artă.

Tango: Se vorbește adesea despre poezia pânzelor dumneavoastră. Câtă poezie este în pânze și câtă în viața dumneavoastră de fiecare zi?

E. C.: Este greu să desparti poezia artei de poezia vieții. Gândul pur, aspirația, idealurile își au sorginea în trăirile sincere, în stările autentice, oglindindu-se complex în imagini, fie ele literare, muzicale sau vizuale. Îmi vine în minte aici superbul roman al Celinei Serghi „Pânza de paianjen“, unde poezia vieții capătă valențe universale. Poezia picturii mele se naște dintr-un complex de frământări lăuntrice șlefuite, din visuri, dorințe și aspirații exprimate prin mediul meu drag - culoarea, care nu înseamnă altceva decât lumină.

Tango: Natura este cea care v-a inspirat mereu în actul de creație. Este astăzi natura României diferită de cea întâlnită în pribegiile de peste hotare?

E. C.: Natura a fost și rămâne pentru

Interviu de Anemari Necșulescu

emilciocoiu

mine atât izvor de inspirație, cât și un permanent model de referință în experimentele privitoare la schimbările de perspectivă. În ultimii ani mă încercăz îndrăzneli de modificare a structurilor compoziționale și, din dorința de a pătrunde în spații mai înalte, ajung să „construiesc” imagini de natură cosmică pe care le numesc „peisaje cosmice”. Revenind la întrebare, natura României, a țării mele, este la fel de frumoasă ca totdeauna, deosebită de celelalte prin adaosul de iubire pe care i-l port.

Tango: *Cine v-a fost mentor?*

E. C.: Mentori mi-au fost marii impresionisti, cei care au descoperit umbra colorată (ei nu foloseau deloc negru), apoi marii artiști români interbelici: Tonitza, Dărăseu, Lucian Grigorescu, iubitul meu tată, cel care sub îndrumarea lui Costin Petrescu a pictat fresca Atheneului Român și cel care mi-a insuflat dragostea pentru pictură, și prețuitul meu maestru Gheorghe Șaru.

Tango: *Există un oraș al sufletului dumneavoastră?*

E. C.: Am pictat multe orașe, în special văzute din perspectiva zborului, începând cu spațiile gorjene natale, trecând peste Berlin, New York, San Francisco, Paris, Roma, Atena, Ierusalim și ajungând la orașul iubit, părăsit și regăsit cu mare dragoste – București.

Tango: *Tablourile dumneavoastră fie exaltă de bucurie, fie sunt triste și suspin de jale. Cum este trecerea de la o stare la alta?*

E. C.: Este firească, aparține vieții.

Tango: *Ce părere aveți despre poziția de dascăl, de mentor în pictură?*

E. C.: Poziția de dascăl este indispensabilă, cea de mentor este dăruită prin har.

Tango: *Cum s-au născut pânzele cu Balcicul?*

E. C.: Mi-am dorit dintotdeauna să pictez la Balcic. Marii înaintași ai picturii românești au creat capodopere inestimabile în acele locuri de vis. Stânci cretoase pareă se scaldă în mare ogîndindu-se, case atârinate pe coline pareă ținându-se de mână, cerul logodindu-se cu marea și dansând într-o nesfârșită vibrație multicoloră și toată natura însuflețită, parcă, de spiritul sublim al Reginei Maria. Iată Balcicul văzut și pictat, cu multă emoție și bucurie, și de mine, în sfârșit.

Tango: *Ați fost activ în perioadele de mari încercări ale României precum înainte de aderarea la NATO sau la Uniunea Europeană. A fost inițiativa dumneavoastră susținută de autoritățile române?*

E. C.: Cu multă bucurie am întâmpinat

invitațiile autorităților române de a expune la cele două evenimente de mare importanță pentru România, considerând că este o onoare pentru mine. Te cuprinde un sentiment înălțător să poți aduce un omagiu culturii și spiritualității poporului din care te tragi, popor greu încercat de istorie și nu totdeauna înțeles. Am fost mândru că, în acele momente, am putut oferi lumii vestice, în care, de altfel, trăiesc și pe care o cunosc bine, o altă imagine a României decât cea stereotip-negativă propagată atunci de mediile occidentale. Înainte de aderarea României la NATO, în luna mai a anului 2002, expoziția personală ce cuprindea un număr de 60 de lucrări a fost prima expoziție de artă organizată în cartierul general NATO din Bruxelles, sub auspiciile Ministerului Afacerilor Externe și ale Ministerului Apărării. Expoziția personală „OMAGIU LUMINII” cuprinzând un număr de 70 de tablouri (palatul Berlaymont al Comisiei Europene, martie-aprilie 2006), a fost organizată într-un moment de confluență culturală europeană, de Ministerul Afacerilor Externe, la inițiativa Misiunii Române pe lângă Comisia Europeană, sub înaltul patronaj al Ambasadorului pe lângă UE, domnul Lazăr Comănescu și a Comisarului pentru Integrare, domnul Olli Rehn. Aceste expoziții au fost sprijinite și de European Artists Management din Bruxelles.

Tango: *Care sunt proiectele viitorului apropiat?*

E. C.: Urmează expoziții la Berlin, Londra, Milano, Bruxelles și, într-un viitor apropiat, din nou la București.